FOR Freedom AND Justice...

AMERIŠKA DOMOVINA

AMERICAN HOME

AMERICAN IN SPIRIT
FOREIGN IN LANGUAGE ONLY

SLOVENIAN MORNING NEWSPAPER

NO. 136

CLEVELAND 3, O., MONDAY MORNING, JULY 14, 1947

LETO XLIX—VOL. XLIX

Librarian of Congress

DROBNE VESTI IZ SLOVENIJE

(Došle preko Trsta)

PROCES PROTI PAVELIČEVIM PRISTAŠEM v Zagrebu. V začetku junija so sodili in obsodili celo vrsto voditeljev tako imenovane neodvisne hrvaške države v dobi nemške in italijanske okupacije. "Neodvisna" Hrvaška je bila seveda samo orodje tujcev in njeni voditelji, kot znani Pavelič, so bili po svojem mišljenju totalitarci in torej sorodniki fašistom in nacistom. Paveliča samega še niso dobili sedanji jugoslovanski gospodarji v roke. Ta se še vedno skriva nekje v tujini; verjetno v Italiji. Obsodili pa so na smrt celo vrsto Pavelićevih ožjih sodelavcev.

PROTI MAČKU. — Ves proces proti tem sodelavcem z okupatorji pa je jugoslovanski režim hotel izrabiti tudi kot nekako obsodbo proti Mačku. Dokazovali so, da bi brez Mačkovega pristanka ne mogli priti na oblast "ustaši" in da so Nemci te držali le zato, ker ni Maček nikoli nastopil proti njim. Vendar pa pri vsem prizadevanju vlade, da bi Mačka pred hrvaškim narodom oblatili, le niso mogli doprinesti nikakega dokaza, da bi Maček sam sodeloval z Nemci. Ta razprava kljub prizadevanjem partizanov Mačkovemu ugledu ni škodovala, ne doma med hrvaškim narodom ne v tujini.

TUDI SLOVENSKEGA VODITELJA DR. MIHA KREKA so hoteli na zagrebškem procesu naslikati kot nasprotnika partizanov in "nove" Jugoslavije. Tako je komunistično časopisje priobčevalo (Slov. por. 4. jun.), da je dr. Vladimir Židovec, načelnik v zunanjem ministrstvu ustaške vlade pripovedoval, da je slovensko katoličanstvo okrog Rožmana bilo zvezi s Krekom in londonsko jugoslovansko vlado in da so bili ti krogi na Slovenskem v zvezi z zapadnimi zaveznik. Krek da še vedno računa, da bo prišlo pod pritiskom zapadnih zaveznikov do sprememb v Jugoslaviji. To je seveda velik greh v partizanskih očeh.

Pri tem je zanimivo, da se šteje danes v Jugoslaviji za zločin, če je bil kdo v zvezi z Amerikanci in Angleži med vojsko in če je želel, da bi ti zasedli Slovenijo namesto titovskih tolp. škofu Rožmanu se torej obenem očita, da je sodeloval z Nemci in da je bil za Amerikance. Po partizanski pameti ima torej kar dva greha. Pri tem pravoveren komunist ne pomisli, da si to dvoje: držati z Nemci in držati z Amerikanci med vojno nasprotuje. Pa se tudi tiste priče, ki so pričale proti Kristusu niso ujemale. Tiste bedaste priče proti Kristusu so prišle v evangelij kot znamenje človeške neumnosti in hudobije. Tudi partizanske obdolžitve škofa Rožmana, ki si med seboj tako nasprotujejo, bodo prišle v zgodovino slovenskega naroda in sicer kot dokaz pokvarjenosti slovenskega partizanstva.

Tako vsak nov proces v Jugoslaviji znova dokaže, da je po partizansko izdajalec tisti, ki je bil proti komunizmu. Vsi drugi grehi se odpuste; samo ta ne.

KOT PILAT V VERO. — Po Slovenskem je že dolgo pred zadnjo vojsko agitiral za hrvaške radičevce neki Pavle Hrovat. Takrat je delal brez uspeha. Se-

(Dalje na 3. strani)

Frances Turek

Po dolgi bolezni je v soboto zjutraj ob 7 umrla na svojem domu, 18201 Windward Ave., Mrs. Frances Turek roj. Krašević. Stara je bila 69 let. Rojena je bila 25. februarja 1878 v vasi Vel. Poljane pri Ribnici. V Ameriko je prišla pred 34 leti.

Tukaj zapušča žalujočega soproga Georga, s katerim sta mnogo let vodila znano Turkovo dvorano na 16011 Waterloo Rd. Dalje zapušča sina Franka, ki je pomožni urednik pri Ameriški Domovini; hčere: Albino poroč. Turk, Justino poročeno Peček, Olgo, poročeno Blumel, Valerijo poroč. Katai, 6 vnukov in 6 vnukinj; bratranca Jacka Krasevec, sestrični Mrs. Mary Rojc in Margaret Mestek, v Creighton Mine, Kanada, nečaka Franka Marolt, v Pueblo, Colo. nečaka Sam Germa, nečakinje Mrs. Christine Perko, Mrs. Jennie Hershberger, Mrs. Mary Starr, v starem kraju pa več daljnega sorodstva.

Bila je članica sledečih društev: Napredni Slovenci št. 5 SDZ, Srca Marije, podružnica št. 41 SŽZ in Oltarnega društva fare Marije Vnebovzete.

Pogreb blage pokojnice bo v sredo zjutraj ob 8:45 iz Svetkovega pogrebnega zavoda v cerkev Marije Vnebovzete na Holmes Ave. ob 9:30 in na pokopališče Kalvarijo. Naj mirno počiva v ameriški zemlji, preostalim iskreno sožalje.

Barbara Eržen

V soboto zjutraj ob 11 je umrla v St. Alexis bolnišnici Barbara Eržen, roj. Lutar, stara 50 let. Stanovala je na 1213 Addison Rd. Doma je bila iz Nedelice, p. Turnišča v Prekmurju, odkoder je prišla v Cleveland pred 34 leti. Bila je članica društva sv. Cecilije št. 34 SDZ. Soprog Frank ji je umrl pred 7 leti. Tukaj zapušča hčer Ano Šilo, sinova Steve Antolin in p. Edward ODM ter 2 vnuka. V starem kraju pa sestro Verono, brata Josipa in Štefana. Pogreb bo v torek zjutraj ob 9:15 iz Zakrajškovega pogrebnega zavoda v cerkev sv. Frančiška na Superior in 71. cesta ter na Kalvarijo.

Joseph Dojčič

V nedeljo zjutraj ob 7 je umrl v Glenville bolnišnici Joseph Dojčič, star 52 let, stanujoč na 1157 E. 74 St. Pogreb ima v oskrbi Zakrajškov pogrebni zavod. Čas pogreba še ni določen.

John Smerke

Včeraj zjutraj ob 6:30 je umrl John Smerke na svojem domu, 11222 Fortune Ave. Bolehal je eno leto. Doma je bil iz Srednjega globadola, fara Mirna peč. V Ameriki se je nahajal 47 let. Bil je član društva Bratska sloga slovaške jednote. Tukaj zapušča soprogo Frances roj. Kuhel, doma iz Drašče vasi, fara Šmihel, štiri sinove: Joseph, John, Anthony in Frank, dve hčeri, Frances in Dorothy, 6 vnukov, enega bratranca v Indiani, 3 sestrične v Clevelandu.

Pogreb bo v četrtek zjutraj ob 9 iz hiše žalosti v cerkev sv. Ignacija na W. Boulevard in Lorain Ave. in na Kalvarijo.

Ameriški zamorski vojaki ne marajo iz Italije

Livorno, Italija.—Med ameriškimi zamorskimi vojaki se opaža strah pred dnevom, ko bodo morali nazaj v Ameriko. Stotnik Marvin Johnson je izjavil, da bi bila velika večina teh vojakov za to, da bi ostala za stalno v Italiji. Stotnik je sam zamorec in je rekel, da bi bil rajši prestavljen na Japonsko, kot pa da bi se vrnil v Ameriko.

Nek zamorski poročnik je pa rekel, da so Zed. države najslabša dežela za zamorce. Skoro povsod v Evropi smo našli večjo prijaznost do nas, je rekel, kot je pa v Ameriki. Še najraje da jih imajo pa v Italiji.

Pa tudi to je, ker opravljajo v Italiji beli in črni vojaki skoro enako službo, dočim morajo v Ameriki opravljati črni najbolj težka dela v armadi. Mnogo zamorskih vojakov se je tudi že poročilo z Italijankami.

Ne odlašajte!

Nabavite si BESEDNJAK DR. KERNA dokler je še zaloga. Naročite ga lahko v naši upravi. Pošljemo tudi po pošti, če pošljete $5.00. Naslov:

Ameriška Domovina
6117 St. Clair Ave.
Cleveland 3, O.

Riba je potegnila v vodo otroka

Danvers, Mass. — 9 let stari Johnny Cragon je je vjel veliko ribo. Ta je s tako silo pograbila za trnek, da je fanta potegnila v vodo. Nek moški, ki je šel ravno mimo ga je rešil. Ampak ribe pa ni izpustil.

Razne najnovejše svetovne vesti

MELBOURNE, FLORIDA. — 21 oseb je bilo ubitih, 13 jih je bilo pa ranjenih, ko je treščilo na tla potniško letalo. V letalu so bili večinoma ljudje iz Porto Rico, ki so šli domov na obisk.

* * *

WASHINGTON. — Senat ni v soboto glasoval glede davčne predloge, ampak bo to storil danes. Predlog bo sprejet, toda ne ve še, če bo imel potrebno dvetretjinsko večino, ako predlog predsednik Truman vetira.

* * *

ATENE. — Grška vlada trdi, da je prišla iz Albanije na grško ozemlje več kot 1,000 mož močna četa gerilcev. Napadli so mesto Konitsa, 6 milj od meje.

* * *

WASHINGTON. — Dwight Griswold, ki bo upravljal ameriško pomoč Grčiji, je včeraj odpotoval z letalom v Atene. Vozi se z novim predsednikovim letalom. Na letalu je tudi truplo bivšega grškega poslanika v Washingtonu, ki je tukaj umrl in ki ga peljejo domov za pokop.

Rusiji in drugim vzhodnim deželam so še vedno vrata odprta

Na pariški konferenci so poudarjali, da so dobrodošle pri obnovi Evrope

Pariz. — Zastopniki Anglije, Francije in Italije so izjavljali na pariški konferenci v soboto, da so Rusija in druge vzhodne dežele, ki so se izrekle, da ne bodo sodelovale na Marshallovem načrtu za obnovo Evrope, vsak čas dobrodošle, da bi pomagale postaviti Evropo zopet na noge.

Angleški zunanji minister Bevin je poudarjal, da ta konferenca nima namena postati kaka tekmovalka Zvezi narodov. Vse države, ki hočejo sodelovati pri tem načrtu, so obenem zveste članice Zveze narodov. Bevin je tudi izjavil, da bo za obnovo Evrope na razpolago vse, kar premorejo angleški dominioni.

V soboto so se sestali k seji zastopniki 18 držav v dvorani francoskega zunanjega ministrstva. Izvolili so Bevina za predsednika zborovanja ter izvolili poseben odbor, ki je šel takoj na delo, da preštudira Marshallov načrt za obnovo Evrope.

Francoski zunanji minister Bidault je izjavil, da ni nobenega navzočega krivda, da niso vse evropske države zastopane na tej konferenci. "Vsa Evropa ni tukaj, toda tisti, ki ste tukaj, imate pravico govoriti v imenu Evrope. Prepričan sem, da bodo še drugi prišli, ko bodo videli naše nesebično delo," je govoril Bidault.

Minister Bevin je pa rekel: "Žal nam je, da nekatere vzhodne države niso tukaj zastopane. Po poročilih sodeč, jim je prav tako žal, kot je nam. Toda mi razumemo njih stališče in sočustvujemo ž njimi. Mislim pa, da govorim v imenu vsega sveta, če povem, da ostanejo vrata odprta vsem, ki se hočejo nam pridružiti in sodelovati pri obnovi Evrope.

Italijanski zunanji minister Carlo Sforza je rekel, da je bila klicana ta konferenca na predvečer preobnove starega sveta. Ta konferenca mora pregnati vsakemu strah in sumničenje, ki je še vedno pri nekaterih.

* * *

Moskva. — Komunistično glasilo Pravda piše, da so vzhodne evropske dežele pripravljene vzeti od Zed. držav dolarje, ampak da Francija in Anglija nista sposobni, da bi upravljali Marshallov načrt za obnovo Evrope.

Ameriški poslanik dospel v Belgrad

Beigrad. — Zadnji četrtek je dospel v Belgrad novi ameriški poslanik Cavendish W. Cannon.

V SREDO VEČER STE VABLJENI K SV. VIDU

V sredo večer ob 8 bo prijetna zabava v cerkveni dvorani sv. Vida. Več vrednih nagrad bo oddanih pri vratih in potem pri kartah. Listki se lahko kupijo vnaprej v župnišču čez dan, ali pa zvečer v sredo pri vratih. Listki so po $1 in boste imeli s tem priliko dobiti lepe nagrade, ki so jh v ta namen daroval prijatelji.

Vsi farani in prijatelji so vabljeni na to prireditev. Namen je dobiti denarna sredstva, da se dostojno ozaljša cerkveno dvorano za praznovanje 40-letice pastirovanja g. župnika na tej župniji. Ta slavnost se bo vršila 31. avgusta. V ta namen je bila že ena prireditev v juniju, toda ni prinesla dovolj za kritje vseh stroškov.

Torej pridite v sredo večer v cerkveno dvorano sv. Vida, da boste videli, koliko se je že napravilo in koliko je še potreba za veliko slavnost 31. avgusta.

Češka in Rusija sta sklenili pogodbo za dobo 5 let

Rusija bo dala Češki živila, Češka pa Rusiji razne stroje

Praga. — Češka in Rusija sta naznanili, da sta sklenili trgovsko pogodbo za dobo 5 let, v katerem času bosta izmenjavali živila in stroje. Rusija bo dala živež, Češka pa stroje.

Na tej podlagi bodo najbrže izmenjavale blago z Rusijo vse države, ki niso poslale zastopnikov na konferenco v Pariz. Kot se sliši, je Rusija ponudila Poljski in drugim isti način trgovanja oziroma izmenjavanja.

Kot se glasi pogodba bo Češka dobila v letu 1948 od Rusije 200,000 ton pšenice, 200,000 ton krme in koruze, 65,000 ton umetnih gnojil, 20,000 ton bombaža in raznis drugih stvari.

Zed. države so poslale na Češko do 3. junija letos 151,000 ton živil.

Češka pa bo v zameno poslala Rusiji železniške tračnice, lokomotive, cevi za olje, opremo za izdelovanje čevljev, električne motorje, motorna vozila, sladkor, čevlje, predilne izdelke in plemensko živino.

Koliko teh stvari mora dati Češka Rusiji ni rečeno.

Ta pogodba je bila vzrok, da je češki premier Gottwald, ko je dospel v Moskvo telefoniral svoji vladi v Prago, naj odpove udeležbo pri konferenci v Parizu.

Napad na ohijskega senatorja Brickerja v senatnem poslopju

Napadalec je dvakrat ustrelil nanj, toda ga ni zadel

Washington. — V soboto kmalu popoldne je neki William L. Kaiser, star 49 let, doma iz Columbusa, O., oddal dva strela na ohijskega senatorja John W. Brickerja. Noben strel ni zadel. Napadalec je bil do nedavnega policist v kongresnem poslopju.

Napadalec je rekel, da je senatorja napadel samo radi tega, da bi nekoliko "osvežil njegov spomin." Ni pa hotel povedati pravega vzroka napada.

Senator Bricker je pa rekel, da ga je napadalec zadnje čase dvakrat obiskal ter ga obdolžil, da je vzel denar, ko je bila leta 1933 likvidirana Columbian Building and Loan Co. v Columbusu. Bricker je bil takrat državni pravdnik.

Kaiser je bil imenovan za stražnika v kapitolskem poslopjuu 12. dec. 1945 po senatorju Huffmanu. Ko je bila izvoljena v kongres republikanska večina, je bil Kaiser odslovljen.

Napad se je pripetil spodaj v prehodu, ki vodi do senatne zbornice. Kar je pri vsem tem najbolj čudno je to, da je bilo ob času napada vse polno ljudi tam okrog, pa je šel napadalec nemoteno iz senatnega poslopju in se odpeljal. Šele 45 minut kasneje so ga prijeli v nekem poslopju v bližini.

Pravijo, da ni bil senator Bricker nič posebno razburjen po tem dogodku. Ko so mu pozneje pripeljali storilca pred oči, je senator potrdil, da je ta pravi, nato je pa zopet šel po svojih opravkih.

Republikanci v Ohio bodo zborovali

Columbus, O. — Na 30. ali 31. julija bo v tem mestu zborovanje republikanske stranke. Takrat bodo najbrže izjavili, da bodo podpirali senatorja Tafta za predsednika.

Razne drobne novice iz Clevelanda in te okolice

Vesela vest—

Mr. in Mrs. William Sterling (Jean Dolenc) naznanjata, da so jima rojenice prinesle krepkega sinkota prvorojenca. Oboji starši zdaj prvič pestujejo vnuka in sicer Mr. in Mrs. David Oschafsky, 926 E. 140 St. ter Mr. in Mrs. John Dolenc, 573 E. 140 St. Mrs. Johana Novak iz 6818 Edna Ave. pa že pestuje pra-vnuka ali 4. generacijo. Vse je zdravo in veselo. Čestitke!

Dospel iz Kitajskega—

V soboto nas je obiskal slovenski misijonar g. Rupar, ki je dospel iz Kitajske. V bližini Pekinga je deloval z drugimi slovenskimi misijonarji. Zdaj je dobil bolniški dopust. Podal se bo v Francijo in k sorodnikom v Avstrijo, potem se pa vrne zopet na Kitajsko. V Clevelandu ima sestrično Jennie Fonda. Misijonar je bil rojen v Ptuju, njegov oče je pa doma iz Škofje Loke.

Pozdravi iz Kalifornije—

Iz lepe Kalifornije pozdravljajo: Mr. in Mrs. Joseph Glavič in Sabina iz 82. ceste (Newburgh) ter Mrs. Terezija Glavič iz Maple Heights.

K molitvi—

Članice Oltarnega društva fare sv. Vida naj pridejo v Zakrajškovo pogrebno zavodno ni molitvi za pokojno članico Barbaro Eržen in sicer danes ob 2 popoldne, članice dr. sv. Cecilije 37 SDZ pa zvečer ob 8.

MLADI FORD JE SPREMENIL STARE OBIČAJE

Detroit. — S 1. avg. ne bo treba 23,000 uslužbencem pri Ford Motor Co., ki imajo mesečno plačo, več na časovno uro naznamovati, kdaj pridejo na delo in kdaj gredo domov. To je bil vpeljal stari Henry Ford.

Mladi Ford je tudi olajšal nekdaj strogo pravilo, da je v tovarniški jedilnici kajenje strogo prepovedano.

Češki list napada bojkot

Praga — Lidova Demokracai, glasio katoliške stranke, je napadlo bojkot vzhodnih držav, ki se niso udeležile konference v Parizu. Ta bojkot je razcepil svet na dvoje ter ustvaril sovraštvo, sumničenje in nezaupanje, zatrjuje list.

Četvorki družine Zarief iz New Yorka se prav dobro počutijo na toplem soncu. Stare so zdaj po tri leta. Fantek je samo prvi od leve, druge tri so pa dečve. Njih mati je bila v dekliških letih plesalka in kot kaže slika, tudi maldi zarod poskuša to umetnost.

AMERIŠKA DOMOVINA
AMERICAN HOME

(JAMES DEBEVEC, Editor)
6117 St. Clair Ave. HEnderson 0628 Cleveland 3, Ohio
Published daily except Saturdays, Sundays and Holidays

NAROČNINA:
Za Ameriko na leto $7.00; za Cleveland in Kanado po pošti za eno leto $8.00.
Za Ameriko pol leta $4.00; za Cleveland in Kanado po pošti pol leta $4.50.
Za Ameriko četrt leta $2.50; za Cleveland in Kanado po pošti četrt leta $2.75.
Za Cleveland in okolico po raznašalcih; celo leto $7.00, pol leta $4.00, četrt leta $2.50.
Posamezna številka stane 5 centov.

SUBSCRIPTION RATES:
United States $7.00 per year; Cleveland and Canada by mail $8.00 per year.
U. S. $4.00 for 6 months. Cleveland and Canada by mail $4.50 for 6 months.
U. S. $2.50 for 3 months Cleveland and Canada by mail $2.75 for 3 months.
Cleveland and suburbs by Carrier $7.00 per year, $4.00 for 6 months, $2.50 for 3 months.
Single copies 5 cents each.

Entered as second-class matter January 6th 1908, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd 1879.

88 No. 136 Mon., July 14, 1947

Priseljencev se ni treba bati

Nekatere ameriške organizacije se upirajo predlogu, da bi se dopustilo v Zed. države 400,000 beguncev, to je po 100,000 na leto skozi štiri leta. Ti naj bi prišli sem ne glede na predpisano kvoto dotične dežele, ki je rojstna domovina teh beguncev ali brezdomcev.

Delavske organizacije so pod vtisom, da bi to število novih priseljencev vzelo kruh domačim delavcem, ali z drugimi besedami, da bi tako število novih priseljencev povzročilo v Ameriki brezdelje. Ta trditev je popolnoma napačna, ker znano je, da smo imeli v Ameriki brezposelnost, večjo ali manjšo, ne ozirajo se na imigracijo. Dokazano je tudi, da smo imeli v Ameriki največjo brezposelnost ravno potem, ko smo zmanjšali dovoljeno število priseljencev.

Ako je kakšna zveza med zaposelnostjo in imigracijo, prav lahko debatiramo z dokazi, ki bodo upravičevali novo ali večjo naselitev. Nihče ne more tajiti, da smo imeli v tej deželi največjo industrijsko prosperiteto potem, ko je prišlo v deželo večje število novih priseljencev in da je bila največja brezposelnost tukaj kmalu potem, ko je kongres zmanjšal kvoto priseljencev.

Po našem mnenju bi priselitev 100,000 oseb v to deželo na leto, mnogo od teh žensk in otrok, ne imela nobene slabe posledice za zaposlitev.

Dalje se lahko trdi, da bi fakt, ako bi se dovolilo prihod 400,000 brezdomcem v to deželo, prinesel dobiček za trgovce, najst bo za take z obleko in obutvijo ali prehrano. Vsak teh novih priseljencev bi potreboval najmanj eno novo obleko, najmanj en par novih čevljev, srajc in drugega perila. Vse to bi jim nakupili sorodniki, ki bi vzeli na svoje rame odgovornost za te priseljence, da ne bi postali javno breme. Torej če bi vsak teh priseljencev rabil samo eno obleko, bi ameriški trgovci prodali 400,000 novih oblek, prav toliko parov čevljev in drugih potrebščin. In 400,000 novih priseljencev bi moralo jesti, torej bi trgovci z jestvinami prodali toliko več te stvari.

Velika večina teh brezdomcev, za katere je zdaj v kongresu debata, če se jim dovoli prihod sem ali ne, je poljedelskih delavcev, zdravih in čilih, ki bi bili pripravljeni sprejeti navadna težaška dela. Mnogo jih je tudi izučenih rokodelcev, ki bi zelo prav prišli tukaj, kjer vedno tarnajo, da nimajo dovolj takih rok.

Vsi lahko vidimo, če pogledamo okrog sebe, da v Ameriki primanjkuje težakov in poljedelskih delavcev. Naši otroci oziroma odrasla mladina noče delati na farmah, noče prijeti za navadna dela. Gre naprej v višje šole, ali se posveti kakemu rokodelstvu ali obrti. Torej je mnogo prostora za nove priseljence, ki bi bili pripravljeni prijeti za vsako delo, samo da bi mogli živeti tukaj v tej svobodni deželi ob dobri in tečni hrani.

Vemo za slučaj nekega rojaka, ki si je prihranil nekaj tisočakov in je šel v "novo" Jugoslavijo. Ko se je poslavljal od prijateljev, se je poslavljal za vedno, češ, da ga Amerika ne bo nikdar več videla. Pa ni bilo dolgo zatem, ko je pisal sem, da bi rad delal tukaj samo za hrano in obleko, samo če bi mogel še kdaj nazaj v Ameriko. Oprostite, to je gol fakt in poznamo ime tega rojaka.

In vrhu vsega tega je pa še ta fakt, da bo nastal v Ameriki resen problem radi pomanjkanja mlade delovne moči, če ne bomo dobili novih priseljencev. Pametni državniki bodo to uvideli in bodo kmalu dopustili sem še mnogo več novih naseljencev kot pa teh borih 400,000, samo če jih bodo mogli sem privabiti.

Po našem mnenju ima predlog poslanca Strattona eno napako in ta je, da naj bi predlog zahteval 1,000,000 novih priseljencev in ne samo 400,000. In to pa zato, ker po štirih letih, za kolikor govori Strattonov predlog, morda ne bo prilike dobiti novih priseljencev sem. Kaj se ve, kaj se bo še zgodilo v tem nemirnem svetu v štirih letih. Zato bi pa morala dobiti Amerika nove naseljence zdaj, ko jih še lahko. Tisti, ki so proti temu, ne vidijo dlje kot do konca svojega nosu. Zakaj pa, mislite, ne pusti Jugoslavija moških iz dežele? Zakaj ne Rusija? Zato, ker računata, da jih bosta potrebovali doma.

Ako bo Strattonov predlog poražen in če bo nekaterim kongresnikom uspelo, da bodo znižali pošiljke žita v Evropo, bomo s tem obrnili hrbet mizeriji starega sveta. In nam ne bo v kredit, niti nam to ne bo pridobilo prijateljev. Ostali bomo dežela, ki ima vsega dovolj, pa ki ne mara pomagati svojemu bližnjemu. Narodi bodo zrli na nas kot na starega oderuha in skopuha, ki vse noči prečuje ob svojih plesnjivih dolarjih, od katerih se bo moral pa ločiti prej ali slej.

Predsednik Truman je že dvakrat urgiral kongres, naj dovoli tem 400,000 osebam prihod v to deželo. Isto je priporočal državni tajnik Marshall in drugi kabinetni uradniki. Za predlog se je izjavil celo ohijski senator John W. Bricker, ki ni bil sicer nikoli na glasu, da je prijazen tujezemcem. Toda to so uvidevni možje, ki vedo, kaj potrebuje dežela, da potrebuje novo kri, novo delovno silo.

In kar je pri tem glavno je to, da se Ameriki ni treba bati teh brezdomcev, da bi zanesli sem kakšne krive nauke. To so vsi taki, ki se ne marajo vrniti domov pod komunistične vlade. Torej so natančno istega mnenja, kot je naša vlada, kot je kongres in kot je ogromna večina Amerikancev.

Odpri srce, odpri roke. . .

NA SVETI POST je naslov lepi povestici, ki jo je napisal KSAVER MEŠKO v svojih TIHIH VEČERIH.

Morebiti bi jo kdo mojih bralcev ali bralk rad čital?

Objavljal jo bom na tem mestu v odlomkih skozi nekaj tednov.

Posvečena naj bo ta objava tistemu posebnemu odboru iz članic clevelandskih podružnic SLOVENSKE ŽENSKE ZVEZE, ki je oni dan napovedal svoje delo za beguncе, oziroma za LIGO SLOV. KAT. AMERIKANCEV.

* * *

Na dan pred Božičem, na sveti post, je vstala mlada vdova Anka Slaničeva na vse zgodaj. Vstala je, naredila luč, se umila, zmolila angeljsko češčenje in je poiskala v postelji pod vzglavjem, v slami pod blazino, veliko zelenkasto ruto. Otipala jo je in potegnila iz slame. Odvila jo je, podržala proti luči in naproti so se ji zasvetlili štirje srebrni goldinarji. Bili so lepo svetli, malone še novi . . . Dobila jih je bila konec novembra, ko je zapadel prvi sneg, in ni bilo več mogoče delati. Pri kmetu Žirovniku jih je dobila, spodaj v vasi — Slaničeva koča je stala četrt ure od sela na samoti ob gozdu.

Anka je vzela goldinar za goldinarjem v roko, vsakega je obrisala ob obleko in spravila drugega za drugim v mošnjiček rajnega moža. Brisala in spravljala jih je počasi. Bridko in težko ji je bilo ob misli, da so ti štirje goldinarji plača za delo vsega poletja in vse jeseni do prvega snega.

* * *

Z bolestjo se je spominjala, kako jih je jemal stari Žirovnik polagoma iz velikega starega mehurja — počasi, slovesno, s trdo roko jih je vlekel iz mošnjička. Roka, ki je dolgo iskala v mehurju in le nerada potegnila iz njega, zamišljeno lice, nemirne oči — vse je govorilo glasno in pričalo, kako se mu smilijo svetli srebrniki in kako ga zaboli srce vsakikrat, ko položi enega na mizo in odtegne roko od njega . . . Zdaj ni več moj!— Čuti to in težko mu je pri srcu, ki je vse trdo in polno pohlepa.

Štiri je odštel na mizo, počasi premišljeno, s težko obotavljajočo se roko. Ko so ležali na mizi pred njim, se je dotaknil še enkrat vsakega, kakor bi se hotel s tem posloviti od njih, znancev svojih in ljubljencev, ali kakor bi se hotel še enkrat prepričati, če jih res ni več. A ni jih bilo več, bili so le štirje — s težko in počasno roko je spet zavezal mehur in ga vtaknil v žep.

* * *

Slaničeva ga je gledala začudena, kako počasi in zamišljeno šteje goldinarje in kako mu je težko slovo od njih. Še bolj se je zavzela in vsa se je preplašila, ko je videla, da je odštel le štiri in spet zavezal mehur in ga vtaknil v žep.

"To imaš, Anka!" Potisnil je srebrnike po mizi pred njo, počasi, kakor bi pomišljal, ni li dal preveč in ali ne bi kazalo, da enega vzame nazaj in ga spravi spet v mehur, ki mu je počival v žepu, velik in poln, da je prijetno čutil njegovo težo ob nogi.

"To imaš, Anka, vzemi!" — Slaničeva ga je gledala plašna in prestrašena. Ni mogla stegniti roke po svetlih goldinarjih. Tudi govoriti in ugovarjati ni mogla v prvem hipu. Začutila je, kako ji postaja toplo po vsem telesu. V očeh jo je zaskelelo, v srcu je zakrilcalo in zakričalo z bolestnim glasom: "Štiri goldinarje! Za delo in trud dolgega poletja in vse jeseni do danes! Štiri goldinarje! Mati božja!"

* * *

Pogledala je starcu v lice — mrzlo je bilo in trdo. Sklonila se je nekoliko, da mu pogleda še v oči, ali ni morda v njih iskrice sočutja, da mu pogleda skozi oči v dušo, ali jo pač še ima in ali živi v njej še trohica usmiljenja. — A starec se je izključen, potuhnil. Čutil je pač, kaj išče v njegovih očeh Anka. A le trenutek je sedel izključen in potuhnjen. Hipoma se je zravnal, nanagloma, kakor bi se sramoval slabosti, ki ga je premagala in potlačila proti njegovi volji. Visoko je dvignil glavo in pogledal Anki naravnost v oči. Brez sočutja, brez usmiljenja jo je pogledal in s pogledom ji je rezal v srce.

"Ali ne boš vzela?" Kakor bi trkalo železo ob železo, tako trde so bile njegove besede.

Pretreslo jo je, v ušesih ji je zašumelo. Svetli goldinarji so ji zaplesali pred očmi, da jih je videla le nejasno.

"Ali naj bo to za vse leto?" je vzdihnila s komaj slišnim glasom. Vsa njena plašnost in prestrašenost, vsa srčna bol je trepetala v tihem, ponižnem vprašanju. A starec ni hotel videti njene plašnosti, ni hotel slišati njene boli in njenega obupa.

* * *

"Kaj pa hočeš še? Ali ni dovolj? Tudi deca so vedno stali pri nas in sem ti jih moral rediti."

"Oče Žirovnik, ali nimate nič usmiljenja z vdovo in sirotami?"

Mož je skomiznil z rameni in si je gladil z redkimi kocinami poraslo brado. Suho lice se mu ni spremenilo ne za hip, ne senca mehkejšega in blažjega čuta mu ni šinila čezenj.

"Ali se ne bojite Boga, oče Žirovnik?"

Majhne sive oči kmetove so se uprle v njo sirovo in jezno.

"Štiri otroke imam doma, oče Žirovnik. In zima je dolga . . . dolga."

"Čemu mi pripoveduješ to? Vzemi, če ne jih spet spravim."

* * *

Plašno je pogledala srebrnike. Zazdelo se ji je, da se nagiba miza proti Žirovniku in goldinarji se kotalijo kar sami nazaj v njegov žep, v umazani stari mehur . . .

Prijela se je za rob mize in se sklonila nad njo — glej čudo! Vsa miza je bila hipoma polna srebrnikov, velikih in belih, povsem novih. Doteknila se jih je, da jih spravi, in glej, bili so spet le štirje. Svetli so bili, lepi, malone novi, a bili so le štirje.

Roka ji je drhtela, ko jih je potiskala proti robu mize, da jih sesuje v peščico, preden jih spravi skopuh nazaj v mehur brez dna. Tako ji je trepetala roka, da je potisnila enega čez mizni rob in mimo nastavljene peščice. Jasno in zvonko je zažvenketalo na tleh, in srebrnik se je zakotljal proti durim.

"Glej, ta ni tvoj, ker te sam ne mara!"

* * *

Prestrašila se je še bolj. Vzame mi ga spet . . . Naglo je planila proti durim. A goldinar se je zasukal v stran, kotljal se je pod posteljo. Globoko se je pripognila, a ni ga dosegla. Poklekniti je morala, da ga je dobila izpod postelje. Obrisala ga je ob predpasnik in ga spravila z onimi v žep . . .

* * *

Tega dogodka se je spominjala Slaničeva, ko je odvezala in razmotala ruto tisto jutro pred Božičem. Srebrniki so se ji blesteli pred očmi — vsi lepi, beli, skoro še novi. A samo štirje so bili, trud pa je bil tako dolg, delo tako težko, in zima se je šele pričela in bo še dolga. Bridko in tesno ji je bilo pri srcu, ko je strmela zamišljeno v goldinarje.

Skrbno in vestno jih je hranila do danes. Za Božič bodo — je sklenila že tedaj, ko jih je prinesla domov. In res jih je hranila. V začetku decembra je kupila mero rži za kruh. A plačala jo je z dvema goldinarjema, ki ju je imela še po rajnemu možu — umrl ji je pretekle pomladi. Bil je pokrivač, po nesreči je padel s strehe, si poškodoval notranje dele in kmalu umrl . . . Po pogrebu ji je ostalo še nekaj goldinarjev od moževe gotovine. S temi je plačala rž za kruh, štiri Žirovnikove je pa hranila, da kupi deci o Božiču kake malenkosti. Vseh seveda ne sme porabiti. Morda izda enega, ostale je pa treba hraniti še za naprej. Zima se je šele pričela in bo še dolga, dolga. Zaslužka vso dolgo zimo ne bo, jesti je pa treba . . .

(Dalje prihodnjič.)

* * *

Preden se bo v tej koloni nadaljevala Meškova povest o Anki, naj kolonar pove svoje misli.

Prav za prav — kolonar naj pove svoje želje.

Te želje so take, da naj bi ne bilo nobenega takega človeka med nami kot je bil nesrečni Žirovnik. Nobenega takega človeka naj bi ne bilo med tistimi ljudmi, pri katerih bodo potrkale za pomoč beguncem članice SLOVENSKE ŽENSKE ZVEZE v Clevelandu in drugod, kjer se bodo prav gotovo še druge članice SLOVENSKE ŽENSKE ZVEZE priključile clevelandskemu odboru za pomoč beguncem . . .

Med begunci in begunkami je mnogo, mnogo — Slaničevih Ank!!! V velikem pomanjkanju so! Trdo so delali zase in ZA NAS, ko so se upirali grdobiji brezbožnega komunizma — sam predsednik Truman je javno priznal, da jim gredo za to zasluge! Tako zasluge jim gredo za to, da bi se jim morala odpreti na široko vrata Amerike, dežele svobode, kamor naj bi prišli uživat plačilo za svoje trdo delo! Če sam Truman pravi, da bi se jim morala odpreti vrata Amerike — ali se boste čudili, ako clevelandske članice SLOVENSKE ŽENSKE ZVEZE pravijo to:

Dokler se ne odpro vrata Amerike tem ANKAM med begunci in begunkami, pa jim vsaj odprimo SRCE in ROKE! Z drugo besedo: Ne bodimo ŽIROVNIKI — taki nesrečni trdosrčneži, kakor je enega tako točno naslikal Ksaver Meško v povesti o ANKI . . .

To željo torej izreka na pot clevelandskemu odboru SLOVENSKE ŽENSKE ZVEZE. — Zaplot.

—o—

—Muhe se tako hitro množe, da postane muha stara mati že v osemnajstih dneh po svojem rojstvu.

* * *

—Mesto Washington, D. C. je bilo izbrano za narodni kapitol ali glavno mesto Zed. držav 8. julija 1792.

—o—

Dva nova uradnika

Novoizvoljeni podpredsednik N. C. Kingsbury odseka organizacije Telefonskih pionirjev v Ameriki. Phillip F. Margareth, z Clevelanda bo načeljeval clevelandski podružnici tega odseka, ki vključuje Cleveland in okolico.

Člani te organizacije so sedanji in vpokojeni telefonski usužbenci, ki imajo 21 ali več let službe v tej industriji. Organizacija šteje nad 112,000 članov v Zed. državah in Kanadi vključno 3,700 v N. C. Kingsbury odseku, ki obsega kraje, ki dobe telefonsko postrežbo od The Ohio Bell Telephone Co. in 1,600 clevelandske podružnice. Mr. Margareth ima za seboj skoro 30 let službe v tej industriji.

Pri volitvah, ki so se vršile na konvenciji v Cedar Point, je bil Ernest H. Blyth iz Columbusa izvoljen predsednikom N. C. Kingsbury odseka za prihodnje leto. Izvoljeni so bili podpredsedniki, ki bodo načeljevali podružnicam v Akronu, Daytonu, Toledo, Columbusu, Zanesville in v Steubenville. Mr. Blyth, novi predsednik, je veteran med telefonskimi delavci z 41 leti službe.

"Veš, Tone," sem omenil prijatelju, ko sva se naložila na avto in obrnila proti domu, "če hočem govoriti po pravici, moram reči, da se mi Lesarjeva prodajalna skoro še bolj dopade kot Lunkova."

"Aha, se mi zdi, da se ti! Pa ne toliko prodajalna, kot prodajalka, mislim," me podraži Tone veselo. "Saj je pa tudi brhko dekle, pametno in preprosto. Se ne drži, kot se nekatere. Vsi jo imamo radi tukaj."

"Je prav kot poje pesem," dodam jaz:

Je bela ko mleko,
rdeča ko kri,
zaljubljeno gleda,
na smeh se drži.

"Tako nekako, da," se strinja Tone. "Pa še tisto bi lahko dodal:

Me poštene smo Kranjice,
vsak sleparček ni za nas,
me pa hoč'mo bit' ženice,
ljubce ne za kratek čas.

"Vidiš, Tone, ki sva oba tako pesniško navdahnjena, zakaj jih nisva pa en par zapela Lesarjevi gospodični za kratek čas. Ali tvoji registri še kaj delajo? Včasih si bil najboljši pevec na Menišiji. Še se spominjam, ko sem bil še mlečen okrog ust in sem v poletnih večerih ležal na kozolcu, premlad še, da bi si upal na vas, in se je dvignila iz naše vasi pesem vas fantov. Meni je bilo, kot bi me kdo božal z zlatimi peresci. Naj vas je bilo še toliko, tvoj mogočen bas sem vedno razločil. Enkrat samkrat bi še rad slišal, da bi zapel v soli tisto: Naš maček je ljub'co imel . . . Joj, kako si poprijemal. Enkrat nam jo boš moral zapeti tukajle."

"Ne vem, kako bo," meni Tone. "Saj ne rečem, včasih se je res zapelo. Zdaj pa že dolgo nisem rekel nobene in ne vem, kako bi šlo."

"Eh, kaj, dober pevec je vedno pevec! To vem po sebi. Se reče, to se pravi, voljo imam še vedno, glas se mi je pa nekoliko spremenil. Za par col je nižji, pa še vedno zakej, posebno, kadar sem sam in si katero zapojem, da mi je krajši čas. Kadar smo z Ložani skupaj, me zrinejo naprej. Naš France v oficu sicer trdi, da zato, da ne zmešam drugim. Pa ne bo držalo. Za menoj se lahko vzame vižo, ker znam tako lepo zavijati, da te kar pri srcu ščiplje."

"Orajt, Jack, nam boš pa ti eno zapel tukaj na Willardu, ki praviš, da znaš. Če se bom lahko lovil za teboj, bom pa še jaz primaknil nekoliko."

"Bognedaj, kaj bi pa ljudje rekli tukaj! Morda bi katera, ki bi me slišala, vzdihnila: 'Glej jo, merkuce stare, kaj se pa dere, ki mu ni sile in mu ni.' To se pravi, saj ne rečem, da ne bi, če bi tako naneslo, da bi se kam naslonili in si nekoliko pordečili ušesa, pa bi se res morda še kaj dobilo iz nas. Ali bova kaj počastila farovž s svojim obiskom, ko se peljeva ravno mimo?"

"Je boljše, da ne. Mary ima doma že kosilo pripravljeno in saj veš, da nama je naročila, naj se ne zamujava preveč."

"En par jabolk sem včeraj opazil na vrtu gospoda Bernarda, ki jih bo treba še pred zimo sklatiti. Me prav mika, da bi nekoliko potresel."

"Kaj boš tresel, saj jih imamo pri nas polne bušlje," mi brani Tone.

"Tisto že, ampak nobena niso tako dobra, kot tista, ki jih človek vzame kje naposodo naskrivej. Saj še veš, ali ne, kako smo hodili ponoči doma na Malenski vrt na jabolka in hruške, pa ki nismo imeli doma nič slabših. Včasih sem si jih nabasal za srajco, da sem jih komaj nesel. Potem sem jih del pa v seno, da so se zmedili."

"Aha! Za vsako drevo na Menišiji smo vedeli, katero rodi boljši sad. Guncyetje smo bili, ti rečem."

"Torej ne bova nič potrkala pri gospodu Bernardu? Hud bo, če naju bo videl, da se peljeva mimo, pa da bi se nič ne oglasila," je zaskrbelo mene.

"Saj ga bomo zvečer videli, le kar domov zapelji. Grdina in Jakšič bosta tudi vsak čas nazaj s tisto žarnico, po katero sta se peljala v Eau Claire."

"Pa naj bo po tvojem, da se ti ne bom zameril. Mara se ti, Tone," sem dodal, "ko boš ti ta teden dvakrat vesel, jaz pa samo enkrat?"

"Dvakrat? Zakaj pa dvakrat? Prav za prav sem jaz vedno rad vesel, ki mi ni nič hudega, da bi rekel."

"Aha, dvakrat boš vesel, pa ne vem prav, ali bolj prvič, ali bolj drugič. Prvič si bil vesel, ko sva si po tolikih letih zopet segla v roke, drugič boš pa, ko bomo odhajali. Tako namreč pravijo, da je človek vesel obiskovalca in zopet vesel, ko se poslovi."

"Ta je pa bosa! Vesel sem bil, da nikdar tega, ko sem te zagledal v naši kuhinji in že zdaj se bojim trenutka, ko se boste poslavljali. Nikdar drugače ne govori, ko veš, da govorim iz srca."

"No, ja, saj sem samo tako mislil, ker se vedno bojim, da bi bil komu v nadlego. Kaj pa držiš lampco tako nerodno, saj ti bo iz rok padla!" ga posvarim, ko je Tone zamahnil z roko, v kateri je držal lampco, in hotel dati poudarek svojim besedam.

"Orajt, Tone, lampco bom jaz nesel v hišo in jo skrival za hrbtom. Ti boš motil Mary v kuhinji, jaz bom pa lampco nesel v sobo in jo prižgal. Bova videla, kako se bo to razšlo."

Jakob K. Heer:

Berninski kralj

ROMAN S ŠVICARSKEGA POGORJA

Bilo mu je, kakor bi držal v obeh rokah sveto posodo, iz katere bi, ako bi jo izpustil, tekla kri in ogenj.

Bilo mu je pa tudi, da kliče neki glas: "Niso čiste dovolj, da bi jo držale."

V Franciji ni bil doživel samo, kako postane človek sposoben puškar in pomočnik slavnega zdravnika, okusil je bil tudi kos življenja, in to zori bolj nego vse drugo ter vodi do samospoznanja. V St. Etiennu je bil poznal žensko in se jo naučil zaničevati.

"Ah, Cilgija, ako bi bil kakor ti." Tako si je želel iz dna duše.

Dozdevala se mu je kakor sveta cvetka življenja, o kateri pripoveduje pravljica, da cveti v skritih gorskih dolinah. Počasi, počasi se odpira njena čaša in cvetni lističi se začno prikazovati. Romar pa, ki kleči pred cvetko, naj pazi, da ne bo njenega razcveta motil z nobenim dihom sape, z nobenim utripom vek, drugače se bo stisnila in se ne bo odprla nikoli več popolnoma.

Kdor pa strpljivo počaka, temu cveti do njegove smrti in kakor tudi bi ga grudilo življenje, nikoli ne more biti nesrečen.

"In prekleta bi bila usta in pogubljena trepalnica, ki bi trenila proti Cilgiji. Brez miru kakor vitez z Guardavala bi moral bloditi po gorah. In če bi bil tudi desetkrat kamogaskar, nad njo bi ne imel nobene moči."

Tako misli mladi mož in v zanosu sreče išče nekoga, ki bi mu pomagal nositi njegove misli.

"Mati," moli, "pomagaj mi, da prinesem za Cilgijo Premont plamen z vrha Bernine."

8

Prijatelji so prišli na obisk v Pontresino. Z mnogimi lepimi besedami so govorili o svoji zvezi. Z gozdne jase so se vrnili na večer nazaj v vas, se najedli kruha in napili mleka, nakar je obiskala vsa družba Paltramovo delavnico in jo v svojem prekipevajočem veselju spravila v velik nered. Prijatelji so se skušali v kovanju, dekleta so radovedno naravnavala vodo na kolo in gonile meh. In Cilgiji se ni bilo treba sramovati Marka. Poleg Lucija Planta je bil četudi samo puškar, mladenič najlepšega vedenja, kar je pa zadevalo njegovo zunanjost, mu ni bil nobeden izmed mlajših prijateljev kos. Toda tudi tem je bila hvaležna, zakaj občevali so z Markom zelo vljudno in prisrčno. Čutil je pač vsak, da je Paltram poseben človek in pomemben. Najbolj jo je pa zabavalo, da nihče izmed prijateljev ni opazil, kako blizu ji je bil Marko, čeprav sta se zdaj pa zdaj v prisrčnem sporazumu skrivaj ujela z očmi.

O, kaj more biti lepšega nego taka skrivna, srečna ljubezen! Nihče ni vedel zanjo, samo abotna divja Pija. Njene sokolje oči so zmedeno spraševale: Kako more kdo ljubiti tako strašnega človeka, kakršen je Paltram? Bala se ga je ko meča Domina Claja, krvnika, in ubogala je kovača na vsako njegovo besedo s pasjo poslušnostjo.

"Ako ne boš mirna in ne boš storila, kar ti pravim in pokažem, ne bo rana nikoli toliko zdrava, da bi mogla obiskati svojega brata!"

Cilgija je opominjala upornico kakor že tolikokrat.

"Pač, pač, svojega brata Orlanda v Hamburgu moram nekoč obiskati," je škripala Pija in trpela, da ji je prostovoljna strežnica, kakor je bil ukazal Paltram, rahlo gladila in stiskala bolečo ramo. Boreč se z bolečinami je tipala z oslabelo levico za predmeti, navadno stvarmi iz Paltramove delavnice, ki so ležale na njeni odeji. Držala jih je v roki, jih dvigala, povešala ali zibala ter posnemala z zagrizeno odločnostjo gibe in prijeme, ki jih je z bodrilnimi besedami predvajala Cilgija. Tako sta se vadili dopoldne pol ure in pol ure popoldne.

Utrujena je Pija zadremala.

S toplim sočutjem je opazovala Cilgija mladostno bolnico.

Divji deklič je, Pija. V nizkem, toda pod bujnimi, črnimi lasmi lepo oblikovanem čelu je prostora le za malo misli, vendar teh malo tiči v njem kakor ptički v gnezdu in vsega obvladujejo. V prvi vrsti misli, ki jih ji je navdahnila stara vedeževalka na narodnem zboru: revna bo in ostala samica, njen brat bo pa bogat in spoštovan! Tik pred nesrečo je bila prejela od njega pismo. Sporočil je, da je dospel v Hamburg in je dobil delo na ladji. Pismo je dekle, ki je komaj znalo brati, skrivalo pod zglavjem. Prebralo je tistih malo njegovih vrstic pač desetkrat na dan in črpalo iz njih prepričanje, da se bo zgodilo vse, kakor je bila prerokovala vedeževalka.

"In potem, kadar bo moj brat bogat in spoštovan, ga bom obiskala in videla njegovo srečo. Kako se bo veselil, ko bom prišla!"

To je bil začetek in konec njenih sanj.

Prepričana, da ne sme s pohabljeno ramo stopiti pred brata, se je dala zdraviti. Vendar je kljub temu v čudni zakrknjenosti z besno trmo gonila svojo, da ni njene nesreče kriv nihče drugi nego Marko Paltram.

"Grdoba ti takšna," se je jezila Cilgija, "kako le moreš kaj takega misliti! Ali pa hočeš mar tudi mene nekoč ugrizniti, kakor si dejala v Samadenu?"

"Seveda vas bom nekoč ugriznila," je odgovorila Pija in blisknila zočmi, da bi tako potrdila svoje besede.

Cilgija ni vedela, ali naj bi se smejala ali jezila. "Kaj sem ti pa storila žalega, Pija?" In dobrovoljno je pogladila hudobnico po črnih, lesketajočih se laseh.

"Nič! — Toda vi nosite lepe obleke in jaz cape, in kadar ozdravim, bom morala zopet na planino, vi pa smete sedeti doma in vam se ne ubijajo koze."

Tako se je divje srdilo dekle.

"Poganka!" Toda zaman se je trudila Cilgija, da bi vcepila Piji nekaj blagega krščanstva. Nizko čelo ni bilo zmožno sprejeti vzvišenih misli. In ko ji je Cilgija pripovedovala, kako je Katarina Dianti svojemu nečloveškemu mučitelju poplačala z neizmerno ljubeznijo, je Pija sicer navidezno zelo razumevajoče poslušala, nato pa rekla hladnokrvno: "To je ona že mogla, saj je bila bogata!"

(Dalje prihodnjič)

Cementna dela

Izdelujem vsakovrstna cementna dela, kot dovoze, pločnike, hodnike. Delo trpežno in cene v vašo zadovoljstvo.

Leo Troha
22031 Miller Ave.
Euclid, O.
Tel. IV 2494
(Mo. Thur. x)

KOLEDAR

DRUŠTVENIH PRIREDITEV

JULIJ

20.—Društvo Sv. Antona priredi piknik na prostorih Doma Zapadnih Slovencev na 6818 Denison Ave.

27.—Društvo sv. Jožefa št. 169 KSKJ priredi piknik na Močilnikarjevi farmi.

27. — Gospodinjski klub SDD na Prince Ave. priredi piknik na prostorih Doma zapadnih Slovencev na 6818 Denison Ave.

DROBNE VESTI IZ SLOVENIJE

(Došle preko Trsta)

(Nadaljevanje z 1 strani)

daj pa je dosegel vsaj en uspeh, da je prišel na zagrebško razpravo kot mešetar za zvezo med "neodvsino" Hrvatsko in Slovenijo. Ta Hrovat, da je dobil od Pavelića mnogo denarja, da bi zmešetaril tako zvezo. No, kljub denarju ni bilo iz cele stvari nič. Kdor je od prej vedel, kdo je Hrovat je tudi naprej vedel, da ne bo nič. Toda za proces, kjer smejo nastopati samo priče, ki so všeč komunistom, je tako pričevanje "senzacija." Pavle Hrovat pa je vsaj enkrat postal imenitna oseba.

MEDNARODNA BRIGADA. — V Jugoslaviji zbirajo "mednarodno brigado," ki naj bi šla na pomoč grškim komunistom. Po praznih mitingih agitirajo med mladimi fanti, naj vstopijo v to brigado. Kot mesečno plačo obljubljajo 16,000 dinarjev, (320 dolarjév). V ta namen bo šel verjetno tisti denar, ki je v jugoslovanskem proračunu "za Albance." Tudi iz drugih držav je prišlo v Jugoslavijo večje število komunistov, ki se hočejo iti za dober denar bojevat na Grško. Ti mednarodni banditi se zbirajo v Splitu, odkoder bi imeli biti prepeljani v Albanijo na grško mejo. Drugi del te "brigade" vežbajo v južni Srbiji. Tudi iz Primorske, iz A in B cone, se je nekaj komunistov pridružilo tej "mednarodni brigadi."

MOBILIZACIJA. — Nihče ne ve točno, koliko znaša sedaj jugoslovanska armada, toda vse se čudi, da se vrše vedno novi vpoklici k vojakom. Ti vpoklici so v takem obsegu, da se to lahko imenuje mobilizacija. Vsa Jugoslavija je prepričana, da Tito pričakuje ukaza, naj začne vojsko. Prvi naj bi padali v novi vojski Jugoslovani za zmago Moskve in njenega komunizma.

NAGRADE V JUGOSLAVIJI. — Tito rad deli pridnim komunistom medalje. Toda od medalje same se ne da živeti. Zato ima tudi druga odlikovanja in eno takih, ki kaj nese, je ministrski stolček. Tako je Slovenija dobila novega ministra. Tovariš Ivan Regent je bil priden komunist že dolga leta in se je spodobilo, da dobi primerno nagrado. Do leta 1927 je Regent živel v Trstu. Pozneje se preselil v Jugoslavijo. Leta 1933 je odšel v Moskvo. Tam je prirejal slovenske prevode komunistične literature. Med vojno je govoril v slovenščini na moskovskem odnosno tifliškem radio. Torej zaslužen mož, ki mu gre ministrsko mesto v Ljubljani. Ustanovili so zanj ministrstvo za komunalne zadeve. Razumel bo na to toliko, kot partizanke iz gozdov na šolo.

V JUGOSLAVIJI VSE ZBORUJE. — Beremo, da so imeli 20. maja v Belgradu zborovanje gluhonemi. Baje so bili navdušeni za Tita. Tudi brigado za gradnjo železnice SarajevoSamac bodo baje sestavili. Glavno je pač "navdušenje" za Tita.

V JUGOSLAVIJI VSE TEKMUJE. — "Navdušenje" za Tita in "novo" Jugoslavijo, naj bi izrazila zlasti razna tekmovanja. Žali se, da v Jugoslaviji partizan samo takrat dela, kadar tekmuje z drugim Titu na čast in kadar se skuša, da bi v enakopravni Jugoslaviji bil nekaj več kot drugi. Zato beremo v komunističnih listih o samih tekmovanjih. Toda najlepše se sliši, kadar napovedo tekmovanje davčni uradniki iz raznih okrajev, kdo bo za Tita najprej davek pobral in na najbolj občutljiv način odrl kmeta. Tako tekmovanje je gotovo Titu najbolj všeč in bo prineslo največ medalj. Kmetje pa medalj ne pričakujejo. Zato tekmujejo samo na tihem, kako bi novim beričem "nove" Jugoslavije čimveč prikrili.

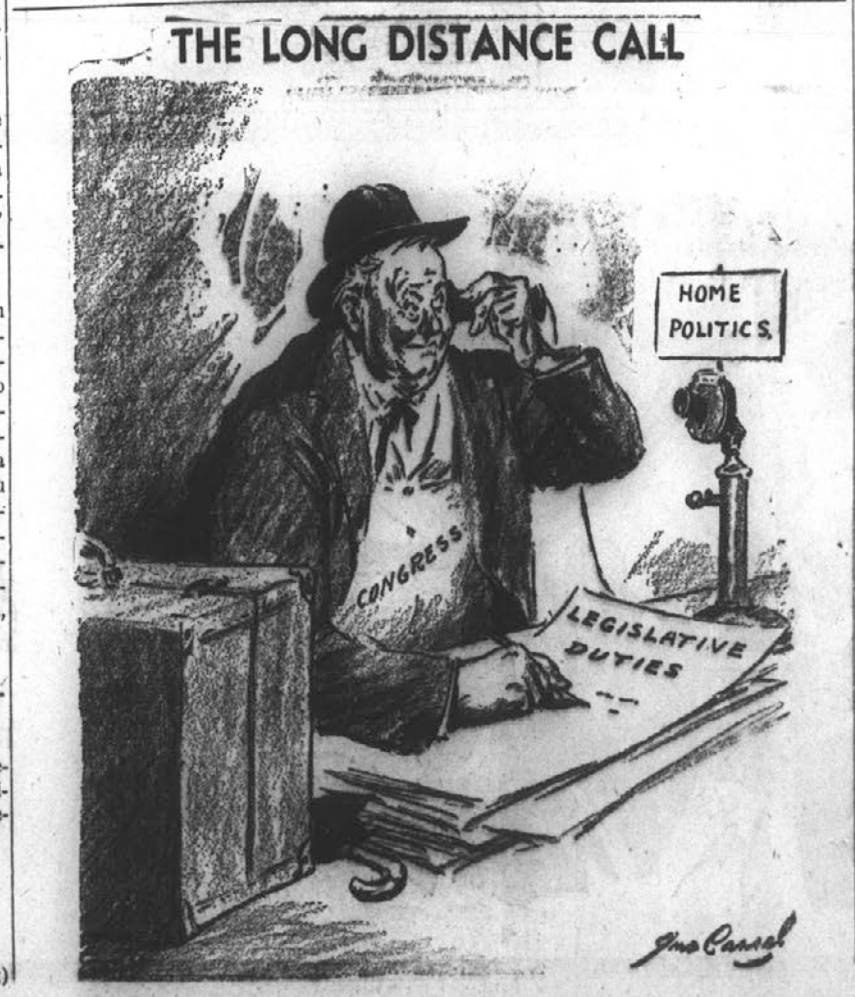

Pričakovanje

France Kunstelj,

(Nadaljevanje)

Cilka se je na glas čudila vsemu, kar je pravil žan. Seve, toliko novic, pa še iz Smrečja! Žanov brat je torej dobil ženo. Tisto Hano iz Podlipe, saj jo Cilka dobro pozna. Prav. In zdaj pravi žan, da pride on na vrsto. Da se bo oče — kakor je kazno — le dal pregovoriti zavoljo dote in žanu ne bo branil.

"Ne?" Cilka bi najrajši planila v žana, pa vtem so se odprla vrata. Mati je vstopila.

* * *

Od itstega dne je bilo v hiši vse spremenjeno. Kakor da je nekdo prinesel pravo praznično razpoloženje. Pa ne samo Cilki. Tudi materi. Tej se je zjasnilo mračno čelo, kadar se je zazrla v streho, ki jo je tlačil debel sneg. "Čakaj!" ji je skoraj škodoželjno požugala, "na spomlad te bo že eden, če ne Maks, pa žan." Pri slednjem se je za delj pomudila. Da, žan jo bo morebiti še prej ko Maks. Zdaj je tudi ona nestrpno računala, koliko je še do svetega večera, ko bo prišel v vas žan, da bodo čakali polnočnice, tako je bil ondan obljubil. S sestro Kati da bosta prišla. In takrat, je rekel, se bodo zmenili, kako bo. O, da bi se le stari unesel. Stari Pohle. Seve, Cilka nima kaj prida bale, to ga peče, saj je umljivo za Pohleta, za gruntarja, skoraj največjega v Smrečju. In da bi dal sina med bajtarje! . . .

Spet je po dolgem času posvetilo sonce, pa tokrat na krajino, ki je bila čez in čez pregrnjena z debelo sneženo odejo.

Tisto dopoldne se je Cilka napravila na Breg. Za jaslice kupovat, kar je potrebno. Letos ne bodo samo tiste male v kotu, nak, čisto nove bo naredila, velike, kakor so jih imeli včasi pri Pohletovih v Smrečju, žan jih je naredil, o, ta žan ti zna res vse. In zdaj jih bo še Cilka. Tolikšnih nemara ne, ali lepe bodo, lepe, samo hlevec bo ostal stari, vse drugo bo novo: pastirčki, ovčke, zeleno drevje, hrib nad votlino in mesto Betlehem v ozadju, kamor bo speljana pot, z drobnim belim peskom posuta, ob hlevcu pa zelena remeljnasta ograjica pa morebiti še kaj.

Zazrla se je v izložbo, ki je vabila oči in srce z vse živimi barvami božičnega drevesa in ličnih jaslic pod njim. Saj bi človek najrajši kar vse pokupil, ko bi imel količkaj več v žepu.

"Na! Fant ti piše, hehe!" se je prijazno zahihital poštar, ki se je bil ustavil nenadoma pred njo, kakor bi planil iz zasede, in ji molli v roke belo pismo. Žan da bi pisal? še kaj! čudna pisava. Maks? Ta pa že. Ali vendar, od zlomka so ti tele črke prekljaste, Maks je včasi pisal vse bolj čedno.

To pismo je Cilko tako zmedlo, da je reva čisto pozabila, po kaj je prav za prav prišla v trg. Poštar je bil daleč nekje med hišami, ko se je zavedla in spravila pismo v žep predpasnika in ga potlej še s pletom pokrila, končno pa le stopila v štacuno. Ali venomer ji je lebdela pred očmi tista okorna pisava. Če pa nemara le ni Maksova? . . .

Ko je šla domov, jo je zmagalo in je pismo že med potjo odprla. Da, Maks je pisal. Pa ne iz Srbije. Iz Bosne. Kaj neki ga je gnalo tja? Pa prej ni nič povedal. Piše, da nič več ne dela v rudniku. Zraka da ni bilo zadosti za njegova pljuča, ni mu bilo moči vzdržati, vzel je v roke sekiro in žago in šel na delo v gozdove, v bosanske gozdove. Zdaj je bolan. . .

Cilka se je prestrašila. Bolan? Maks?

Potlej, ko je prišla domov, je morala materi na glas brati, kaj je Maks pisal. Pa se ji je pri besedi "bolan" spet zatekniło. Mati je pridržala sapo. Moj Bog — bolan? Pa ni nič prej sporočil! Ta Maks! Da, tako je: Maks je bolan, pa za božič, piše, da bo prišel domov. No, potemtakem ne more biti sile, ni menda nič hudega, če misli priti domov. Prav. Na sveti večer bo letos res lepo, ko bodo vsi doma, tako že dolgo ni bilo. In potlej bosta prišla še žan in Kati. Polnočnice bodo čakali. Cilka bo skuhala čaja, sladkega in gorkega čaja, in potem bodo katero rekli, saj po toliko letih si bodo imeli veliko povedati. In še največ bodo govorili o Cilki in žanu. Na spomlad, da, tedaj bo vse drugače, če bo tudi Maks doma ostal, vsaj mati si tako misli.

Tako nestrpna Cilka že dolgo ni bila ko tisti dan pred božičem. Sveti večer! Že misel sama na tiste trenutke pred velikim praznikom je tako neizmerno sladka, da človeku obnemi sleherna beseda. Saj morebiti nikoli v svojem življenju ne prisluhne tako verno utripu svojega srca kakor ravno ob urah svetega božičnega večera. Pa to ne samo tisti, ki je sedel za toplo peč in kramlja s svojimi domačimi, s sosedi, prijatelji in znanci, temveč tudi oni, ki ne najde človeka, ki bi z njim spregovoril prijazno besedo, mu rekel nemara samo pozdrav. . .

Zunaj je pritiskal strupen mraz. Drevje je bilo zamreženo v gosto ivje, ki se je tu pa tam, kjer ga je objel za hip pramen luči, zablestelo v tisočerih biserih. Vas se je pogreznila v sveto tihoto.

Cilka je prišla s postaje. Brata je čakala, pa ga ni bilo. Morebiti ni dobil zveze in bo prišel šele z zadnjim vlakom. Ali prišel bo, če je pa pisal . . Cilko pa le nemalo skrbi, kako je neki z bratom, ko ji mati venomer toži: "Bolan! Kaj mu je? Maks, ti moj Maks!" Ali Cilka ne sme kazati, da jo to količkaj vznemirja. Vsaj nocoj ne. Nocoj bo morala biti vendar vesela in srečna, saj bosta prišla Žan in Kati iz Smrečja.

(Dalje prihodnjič)

TEKOM ČASA,

ko se zobozdravnik Dr. J. V. Zupnik nahaja na St. Clair Ave. in E. 62 St., je okrog 25 drugih zobozdravnikov v tej naselbini prakticiralo in se izselilo, dočim se dr. Zupnik še vedno nahaja na svojem mestu.

Ako vam je nemogoče priti v dotiko z našim zobozdravnikom, vam bo Dr. Zupnik izvršil vsa morebitna popravila na njih delu in ga nadomestil z novim. Vam ni treba imeti določenega dogovora.

Njegov naslov je

DR. J. V. ZUPNIK

6131 ST. CLAIR AVE.
vogal E. 62nd St.; vhod samo na E. 62 St.
Urad je odprt od 9:30 zj. do 8. zv.
Tel.: EN 5013

DELO DOBIJO

Ženske se sprejme
za nočno čiščenje
Plača
Zglasite se v
Employment uradu
The May Co.
(136)

MALI OGLASI

Naprodaj
je trgovina z ženskimi in otroškimi potrebščinami; nahaja se na vzhodni strani mesta v sredi slovenske naselbine. Za več informacij pokličite
Matt F. Intihar
630 E. 222. St.
IV 2644 ai IV 0678
(140)

Stanovanje iščemo
Doblii bi radi 4 do 5 sob, ker nam je odpovedano. V družini 3 otroci in 3 odrasli. Kdor ima kaj primernega naj pokliče EX 2086.
(138)

Furnezi
Novi furnezi za premog, olje ali plin gorko vodo ali paro.
Resetting $15 — čiščenje $5
premenjamo stare na olje
Thermostat
Chester Heating Co.
1193 Addison Rd. — EN 0487
Govorimo slovenesko (x)

AUGUST KOLLANDER
v Slov. Narodnem Domu,
6419 ST. CLAIR AVENUE,
POŠILJA DENAR v Jugoslavijo, Trst, Gorico, Avstrijo, Italijo in druge kraje, vsaka pošiljatev je jamčena;
PRODAJA ZABOJE za pošiljanje hrane in obleke v staro domovino in sprejema take zaboje za odpošiljanje v stari kraj.
Pri Kollanderju boste vedno dobro postreženi.

Prijatel's Pharmacy
SLOVENSKA LEKARNA
Prescriptions — Vitamins
First Aid Supplies
Vogal St. Clair Ave. in E. 68th

Soba se odda
Odda se opremljena soba moškemu, spodaj, $4 na teden, si lahko tudi kuha. Vprašajte na 1013 E. 63. St.
—(Jul. 9, 14)

Znižano za hitro prodajo
Naprodaj je krasna hiša 7 sob za eno družino, 2 kopanici, na treh lepo urejenih lotih blizu Lake Shore Blvd. in 185. cesta. Avtomatično gretje na plin in gorko vodo, velike sobe, obit fireplace. Kompletno insulirana, opremljena z zimskimi okni in bakrenimi mrežami. Cena je pod $20,000 in prodaja jo lastnik sam. Nobenega posredovalca. Kogar zanima naj pokliče KE 7524.
(137)

DO YOU GET ENOUGH
VITAMINS?
You can't feel and look your best unless you do. If you are in doubt, we invite you to make the following test at our risk.
Get a package of sixty, One-A-Day (brand) Multiple Vitamin Capsules. Take one capsule every day for sixty days. If you are not satisfied your druggist will refund your money. Be sure to get One-A-Day (brand) Multiple Vitamin Capsules, the kind that has this trademark
ONE A DAY
MULTIPLE VITAMIN CAPSULES
MILES LABORATORIES, INC.
Elkhart, Indiana

BELI MENIHI

Povest iz prve polovice XII. stoletja

spisal IVAN ZOREC

Prišel je na gospoščino gradu Šumbrega. In dlje ko je šel, hujših tožb je slišal zoper grad.

"Grad ni sit nikoli," so nekateri posebno tožili. "Vse da gre za davek, pravi; cesar da hoče tako."

"In valpet, ta pes, res dan za dnem rohni po vasi in pobira zdaj živino in kuretino, zdaj med, platno in kožuhovino, vse, in mu še ni dosti."

"Časi so taki, stiska je huda povsod," jih je menih učil in meril; "davki so res veliki, vendar potrebni, da se vojska zbere in pripravi zoper Turka.' '

"Kaj menite, da Turek res spet prilomasti?"

"Bog ga nas varuj!"

"O, neki klatež je včeraj po vaseh pravil, da bo turška nadloga zdaj zdaj tu."

"Vse je mogoče," je pater kimal. "Pazite, ob nevarnosti se razbežite in poskrijte!"

Premolknili so v veliki skrbi. Čez čas je tlačan vzdihnil:

"Saj bi potrpeli marsikaj, če bi valpet pustil na miru vsaj ženske."

"Samo na samem naj ga dobom kje, pa jih bo pustil za vselej!" je z zobmi škripal oče, ki mu je šumbreški valpet spridil hčer.

"Ne ubijaj! je zapoved."

"Ne prešuštvuj! pravi precej druga."

"Da, pravi," je pater kimal. "Bog ga bo udaril že na tem svetu in kaznoval ob sodbi."

Tako je pater Lavrencij komaj sredi poldne prišel do Šumbrega in se spotoma zglasil na gradu.

IX.

Gospodu Ambrožu, gosposkemu potepinu s šumbreškega gradu, tisto dopoldne pri Trlepu ni bilo miru. Zajtrkoval je čebulo s kruhom, za primako bi mu bil potreben vsaj vrč vina, pa ga ni bilo. Trlep je že rano odšel v Stično. Tako še za pogovor ni imel nikogar. Čas mu je tekel prepočasi, prigoda, ki jo bo imel z Lizo, ga je šegetala.

"Kopič," je od žeje ves hripav poklical velikana. "Osedlaj konja, po svetu pojdeva!"

Ko je zajezdil, se je ozrl po Kopiču. "Glej ga," je vprašal, "kje pa imaš konja ti?"

"Ne upam se nanj, preveč me je, križ bi mu razklenil, pravi gospodar. Pa nič se ne bojte, tudi tako vas bom dohajal."

"In tudi čekana nimaš? Kako pa boš, če bo treba udariti?"

"Ali bo tole zadosti?" je velikan pred kolarnico pobral kratko soro in jo pokazal.

"Galijot!" je gospod Ambrož tiho dejal, se prekrižal in zdirjal po cesti proti Velikemu Gabru; žeja ga je podila, čebula se mu je pehala, primake je potrebovala.

Kjer je v Velikem Gabru danes lepa Jerajeva domačija, je tačas gospodaril praznik — pol svododnjak, pol tlačan — Jakob Mirenčan. Tu je gospod Ambrož razjahal, a h konju je že stopil Kopič.

Kaj si me res dohajal?" se je plemič čudil.

Kopič se je molče smehljal; še upehal se ni, konj pa se je upenil.

Iz hiše je stopil gospodar in se nasmehnil:

"O, kaj ste vi, gospod Ambrož? Le noter, le noter!" ga je vabil.

Družinčad je tudi tu bila pri delu v topli sobi.

Gospod Ambrož si je z velikim vrčem primskovškega vina željno omrsil hripavost, jezik se je razvozlal, vse ga je zvesto poslušalo, takih je vedel.

"Da, ni vam sile pod tako streho," se je naposled še domislil, "veste pa vendar ne, da je tale domačija že prav stara.'

"Nemara, da je," je gospodar kimal; plemičeva pohvala mu je bila močno všeč. "Hiša je zidana in trdna, kakor bi kdaj bila gradič, ka-li."

"Saj je tudi bila, gradič je bila. Pred dobrimi sto leti — prav tisto jesen je vino tako obrodilo, da ga je za en goldinar bilo poln voz — jo je imel Martin Mirenški, bogat svobodnjak, kar skoraj plemič."

"Kako pa je obogatel?" je gospodar vedečno vprašal. "S kmetijo ni lehko bogateti."

"Kakor dandanes so po teh krajih tudi že tačaš umno redili dosti živine. Mirenški jo je skupoval in z dobičkom prodajal v Ljubljano in Trst. Tudi kmetoval je umno. Pri stiških menihih se je tega naučil."

Zgovorni plemič je lepo počasi pil, pa vendar ves čas vedel, kam mu je še iti. Glava muje bila polna veselih misli, vino ni dobilo prostora v njej, vse je zlezlo v noge.

Popoldne se je že nagnilo močno, ko je vstal, da bi se odpravil. "Malo preveč sem se nacejal," si je kimal, ko je čutil mahedravnost nog. "Bog vas obvaruj" se je poslovil in dal poriniti na konja; v sedlu se je kmalu zbistril. "Trlep mora biti že doma; da bi le že skoraj šel tudi po vino," ga je skrbelo.

Jahal je počasi in se menil s Kopičem. Šumbreg je bil še daleč.

X.

Trlep se je vrnil iz Stične, kmalu ko je žeja na pot pognala gospoda Ambroža. Katarina je po malem dremala; slaba je bila.

"Samo, da, bi pater že prišel" je vzdihoval in jo milo gledal. "Pater jo bo otel, prav gotovo jo bo otel," je trdno upal. Težko ga je čakal, Judje niso težje čakali Mesije. A po preudarku je vedel, da bi utegnil priti šele popoldne.

Kar ti je prikrevljala primkovška vešča: Kako je Katarini, bom pogledala."

"Ni treba," jo je prestregel, "pater zdravnik bo prišel."

"Moškemu jo boš dal gledati?" ga je ščuvala.

"Sama želi.".

"Bolnik ne ve zmerom, kaj hoče. Ali ti bi moral pomniti, za kaj smo vešče."

"Tri ste jo mečkale, morda tudi zamečkale."

"Klical si nas prekesno, zdaj ji pa naprtiš, da jo bo onegavil še moški."

"Saj sem že stara in sem vešča."

"Tudi menih je star, je zdravnik in duhovnik.'

Vešča se je namrdnila in nejevoljno odšla. Bala se je za ime in zaslužek. Umna glava ji je vso pot kovarila hude zdrahe, da bi jih nakanila menihom in Trlepu.

— Pater Lavrencij je tačas sedel v gradu na Šumbregu in pestil graščakinjo Ano, prevzetno in hudo žensko.

"Letina je lani bila slaba, tlačani ne zmorejo težmernih dajatev," ji je dopovedoval, kar je slišal spotoma.

"Cesar nas terja za turški davek, zbrati ga moramo."

"Saj so ga tlačani že plačali, kolikor je bilo določeno,"

"Pa je premalo. Ali naj grad doklada iz svojega?"

"Tudi grad bi moral kaj utrpeti."

Gospa se je zasmejala na glas: "Kaj bo samostan sam plačal vse?"

"Kakor je pravično, je že ob letini pobral dajatve svobodnjakov in večjih tlačanov; drugo je res utrpel sam."

"Grad tega ne bo storil noben."

"Prav in krščansko bi bilo, plemenita gospa."

"Vendar težko, prečastiti!" se je veselo nasmehnila."

Pater je spoznal, da govori zaman. Zardel je ob drugi misli in dejal:

"Prav težko pa nemara ne bi bilo, krotiti vsaj valpta, da se krivica ne bi godila in greh ne delal."

"Kam merite, prečastiti?"

Povedal ji je, kako valpet strahuje tlačane in da je spridil tlačansko hčer.

"Da," je pokimala, "valpet je gradu zvest, pa tudi mlad je in zdrav in rad veselo živi."

"To ga vendar ne opravičuje" se je ogreval. "Tlačan ga ne more klicati na odgovor, vi bi ga morali."

"E, kaj! Deklina naj zahvali Boga, da ji tega ni storil pastir," se je smejala. "Čemu tlačanka neumna zdaj jadikuje nad mlekom, ko se je že zagrizlo: kar je, pa je, popraviti se ji ne da več, pazila naj bi bila!"

"A kaj bi dejali, plemenita gospa, če bi se bilo kaj takega primerilo vaši grofični?"

(Dalje prihodnjič)

Fire-Smoke Sale!

ALL FURNITURE STOCK DRASTICALLY REDUCED!

Factory Distributors

3503 St. Clair Ave. HE 6811

Angleška princeza Elizabeta na poti na "Royal Tournament," katerega so priredili člani britske armade, mornarice in zračne sile. Čisti preostanek te prireditve gre v dobrodelni sklad teh treh edinic angleške bojne sile.

SE NADALJUJE 2. TEDEN

7. jul. od 10 dop. naprej

ČUDOVITA FILMSKA SLIKA SERGEJA EISENSTEINA

"IVAN GROZNI"

Z ORIGINALNO GODBO PO PROKOFIEFF

Lower Mall Theatre

310 SUPERIOR AVE.

nasproti jav. knjižnice

V BLAG SPOMIN

ČETRTE OBLETNICE SMRTI NAŠEGA LJUBLJENEGA IN NIKDAR POZABNEGA BRATA

Stanley P. Koshak

ki je žrtvoval svoje mlado življenje za domovino nekje v severni Afriki 13. julija 1943.

Za obrambo domovine tudi Ti si se odzval,
ter odšel od dragih v kraje tuje,
kdo si mislil, da to zadnje Tvoje bo slovo,
ter krogla življenje Tvoje tam končala.

Poteklo je že štiri bridkih let,
odkar v težki žalosti trpi srce,
groba Ti v tujini krasiti ne moremo,
bomo pa Boga prosili, da pri njem se združimo.

Žalujoči ostali:

BRAT in SESTRE

Cleveland, O., 14. julija 1947.

Col. Arthur Boyd, ki nam ga kaže slika, doma iz Dayton, Ohio je dosegel svetovni rekord v hitrosti z letalom AAF Locheed P-80 "Shooting Star," s katerim je letel nad Muroc (Calif.) vojaško zrakoplovno bazo s povprečno hitrostjo 623.8 milj na uro.

ŽENINI IN NEVESTE!

Naša slovenska unijska tiskarna vam tiska krasna poročna vabila po jako zmerni ceni. Pridite k nam in si izberite vzorec papirja in črk.

Ameriška Domovina

6117 St. Clair Ave. HEnderson 0628

Previdni in gospodarski ljudje

vedno najprej pogledajo

OGLASE

v

Ameriški Domovini

in potem gredo kupovat k trgovcu, ki v tem listu oglašuje.

Trgovci, zavedajte se nakupovalne moči slovenskega naroda in oglašujte svoje blago

v

AMERIŠKI DOMOVINI

Izplačalo se vam bo!